

Branislav Jobus

Ako

ŠTEFAN DRGO

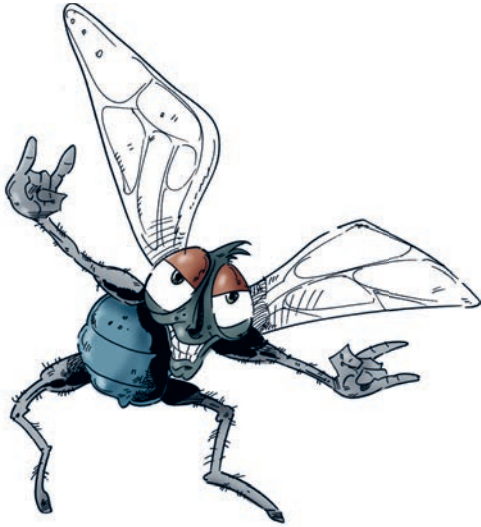
vyhrál koptu hnoja

Branislav Jobus
Ako
STEFAN DRCO
vyhrál kopu hnoja

Branislav Jobus

Ako

STEFAN DRCO **vyhral kopu hnoja**

slovar

Text © Branislav Jobus 2020

Illustrations © Martin Ondrušek 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé vydanie

Ilustrácie Martin Ondrušek 2020

Grafická úprava a sadzba

Vojtech Ruman & Barbora Gavláková

Produkcia Dana Pavleová

Editorka Zuzana Šeršeňová

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-4574-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

OBSAH

1

O kohútovi Fifinbrusovi a o tom, ako Štefan Drco vyhral v tombole kopu hnoja 9

« pokora »

2

O podnikavom pavúkovi Motajovi a jeho smradľavke 19

« štedrosť »

3

Ako priletela na hnojisko brigádnička mucha Tatiana Helikoptérová 29

« dobroprajnosť »

4

Ako Štefanovi Drcovi praskla guma na trenírkach 39

« dobrota »

5

Ako komáre Mirnix a Dirnix pracovali na oddelení hematológie 51

« vernosť »

6

Ako atletické prasa Mrochtofúz preskočilo v chlieve hrant 61

« striednosť »

7

O zaprášenom červíkovi Hnojákovi a o tom, ako sa Štefan Drco konečne rozhodol 71

« pracovitnosť »

1

O kohútovi Fifinbrusovi a o tom, ako Štefan Drco vyhral v tombole kopu hnoja

Drco bol nevídaný zjav z malej obce, kde sa aj muchy otáčali, a ani ich tam nebavilo lietať. V kolektíve nebol príliš obľúbený, pretože bol nerozhodný. Ale úplne. Síce robil postranného rozhodcu v poslednej futbalovej dedinskej lige, no len preto, lebo to už nemal kto iný robiť. Ešte aj pískal tak nerozhodne, že niekedy zápas predčasne ukončili, nevedel sa totiž rozhodnúť, či to bol faul, alebo nie.

Žena ho hrešila, aj mama mu sem tam naložila, aby sa už konečne naučil byť ráznejší a rozhodnejší.

Aj keď Štefan by to už nejako v živote dopískal, jeho blízki si na to nezvykli a nútili ho konečne sa rozhýbať.

„Obleč sa! Sú hody, ideme na zábavu! Patrí sa to!“ zavelila Štefanova milovaná manželka Marha Drcová, lebo vedela, že keby mala čakať na rozhodnutie svojho manžela, pravdepodobne by sa hodov nedočkala.

Tuc-tuc-tuc-tuc-tuc-tuc-tuc. Miestna kapela hrala tak zle a falošne, že každého hudobníka v sále miestneho dedinského kulturáka donútila opustiť tie zvukovo nebezpečné priestory. No Štefan bol hudobný antitalent, takže sa mu podarilo vydržať až do polnoci, keď malo prísť k absolútnemu vyvrcholeniu celého večera, k losovaniu tomboly. Jeho žena Marha to už dávno vzdala, no Štefanovi nakázala, nech pekne vydrží, lebo šanca vyhrať niečo hodnotné bola v ten večer obrovská.

Štefan Drco rozložil na stole svojich tridsať tombolových lístkov a v napätí očakával, čo sa bude diať.

A nebol sám. Aj mnoho ďalších dedinčanov i návštevníkov si porozkladalo na stoloch tombolové lístky a čakalo, či sa im pošťastí niečo vyhrať.

„Ej ten televízorček by sa mi zišiel, ten sa mi páči. A ani bicyklík nie je na zahodenie. Žehličku máme, tú nám netreba... A veď uvidíme,“ mrmlal si Štefan zohnutý nad lístkami, pozorne čakal na vyžrebované čísla. Kapela našťastie dohrala a moderátor roztočil

bubon, v ktorom premiešal tombolové lístky, a požiadal o pozornosť

„Desiatu cenu – liatinový radiátor – vyhráva žltá 4 C, žltá 4 C,“ zopakoval moderátor číslo a o chvíľu sa už na pódium trepal nešťastný výherca, lebo čo on bude robiť s liatinovým radiátorom, veď on má doma funkčné ústredné kúrenie. Nuž, tombola je tombola, ide sa ďalej.

„Deviatu cenu – morské prasa – vyhráva červená 113 D, červená 113 D.“

Štefana Drca až pot zalial, lebo ani po morskom prasati nejako extra netúžil. A tak to išlo cez periny, hriankovač a podobné nepotrebné i potrebné veci až po štvrtú cenu, čo bola čistá voda v zaváraninovom pohári priamo zo záchoda pána starostu. Ani tú Drco nevyhral. Potom žrebovali tretiu cenu – bicykel, druhú cenu...

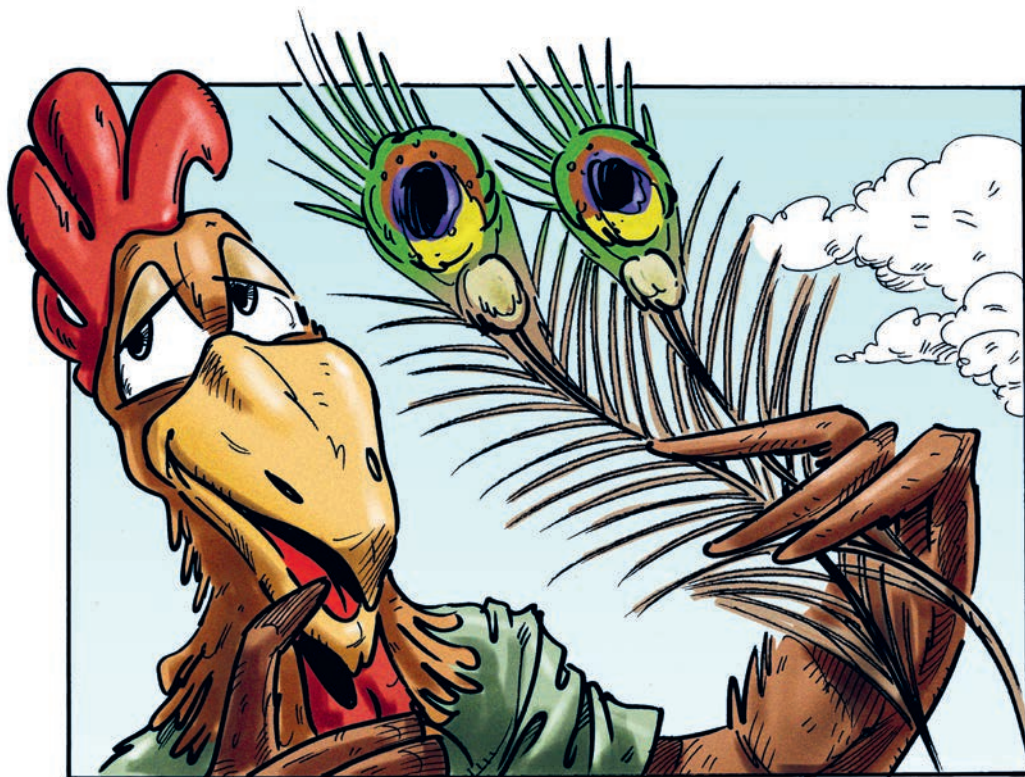
„A druhú cenu – vlečku hnoja vyhráva... zelená 69 B. Vlečku hnoja vyhráva zelený lístok 69 B!“ zopakoval zvýšeným hlasom do mikrofónu moderátor číslo výherného lístka.

Štefana Drca až zo stoličky zodvihlo.

„Mám! Áno! Mám to! Vyhral som!“ kričal na celú sálu natešený Štefan, ktorý pribehol k pódiumu a ukázal moderátorovi svoj výherný lístok.

„Nech sa páči, pred sálou je odstavená vlečka plná hnoja. Stačí, ak nám povieť, kde vám to máme vykydnúť, nemusíte sa o nič starať. Vlečku si, samozrejme, zoberieme späť, váš je iba hnoj,“ vysvetlil moderátor Štefanovi, ako to je s jeho výhrou.

Eufória z víťazstva postupne opadala a Drcovi docvaklo, že vlastne vôbec netuší, čo s tým hnojom

bude robiť. Síce má humno, aj posadené má, ale že by zháňal hnoj... Ani nie.

Čo mi na to povie moja milovaná Marhuška?! pomyslel si Štefan pri nie veľmi veselej predstave, ako sa domov dovalí s kopou hnoja. Hodinu obchádzal ostatných výhercov, či mu nevymenia výhru za inú. Dokonca bol až taký zúfalý, že to chcel vymeniť za to morské prasa, ktoré mu síce tiež bolo na nič, ale nezabralo by toľko pľacu. Nuž, výhra je výhra, a keďže o jeho vlečku hnoja nemal nikto záujem, nezostávalo mu iné, len povedať traktoristovi, kde mu má výhru vykydnúť.

Tak pristála riadne veľká kopa hnoja rovno na vychodenom chodníku za plotom Štefanovho humna. V plote bola diera, a tak sliepky aj s kohútom vybiehali zobkať si na lúky.

„Sliepky, nástup! Zoradiť sa! A šľaháme zobkať na lúky za humno!“ zavelil rázne kohút Fifinbrus svojim spolubývajúcim. A sliepočky bez jediného zakotkodákania jedna za druhou pekne-krásne pochodovali cez dieru v plote na obecné lúky.

„A, jéjda, to je prenádherná kopa hnoja! To by sa z nej ráno kikiríkalo!“ potešil sa kohút novotám za plotom a už aj šprintoval na vrchol čerstvo vysypanej kopy hnoja.

„Kikirikí, kikirikí!“ skúšal na plné hrdlo, ako sa z vyvýšeného miesta nesie jeho hlas, keď vtom, vďaka dobrému výhľadu, uvidel v tráve pohodené pávie perá.

„Aká to nádhera leží v tráve, kikirikí!“ skríkol a už aj zletel k nálezu. Pozbieral perá zobáčikom a zanesol si ich cez dieru v plote domov na hambálok – na najvyššie poschodie, ktoré patrilo len jemu ako jedinému kohútovi na dvore Štefana Drca. Nuž, a keďže to bol veľmi šikovný kohút, kým sa sliepočky pásli, naštartoval svoju mini karbobrúsku a jemne obrúsil hrany plota, aby sa sliepočky neporanili. Možno aj preto sa volal Fifinbrus – často na dvore obrusoval rôzne materiály, bola to jeho obľúbená činnosť.

Dnes mal ako správny domáci kutil v pláne obrúsiť plot a potom vyrobiť naozajstnú kopiju na prípadnú ochranu sliepok pred predátorom. Brúsil, vymýšľal, skúšal... A naozaj. V podvečer už mal zbraň vyrobenú, tak si zanesol novučičku ostrú kopiju na najvyššie miesto svojho hambálka.

„Jéj, pávie perá, čo som našiel ráno v tráve. To je nádhera!“ zazrel nález z rána a úplne očarený chytil pazúrikmi pávie pero a skúmal ho.

„Mám nájsť páva a vrátiť mu stratené prenádherné perie? Alebo si ho nechať? Ved' som ho našiel. A čo keby som si ho pripevnil ja? To by som bol čávo, fešák nad

fešákov, sliepočky by po mne pozerali, ej veru! Čo len s tými pávimi perami urobím? Musím sa rozhodnúť.“

„Vrátim tie perá, nájdem páva, ktorému chýbajú, aj keby čo bolo. Určite je smutný a treba mu pomôcť. Čo by som ja s toľkou krásou robil? Vážim si to, čo mám, a viac mi veru netreba. Pokiaľ som zdravý a dokážem ochrániť svoje sliepočky, som šťastný. Načo by mi bolo tolkejšie zbytočnej krásy?“ rozhodol sa kohút a odložil perá späť do svojho kurníka, keď v tom sa dierou v plote vkradla do dvora kuna, ktorá si chcela uloviť na obed sliepočku. Sliepky lietali sem a tam, ukrývali sa pred kunou, až kým nezasiahol obratný kohút Fifinbrus. Pazúrikmi pravej nôžky schytil novučičkú ostrú kopiju, rozťahol krídla, priletel nad kunu a švihol kopiju tak, že sa jej zapichla rovno do zadku. Pažravú kunu to tak zbolelo, až ju hlad prešiel. Prášila z dvora najrýchlejšie, ako len vedela.

„Tá sem tak skoro nepríde!“ radovala sa zachránená sliepka. „Ďakujem ti, kohútik, že sa o nás staráš a chrániš nás. Zachránil si mi život a budem ti za to nesmierne vďačná do svojho posledného zobnutia.“ Vyznávala mu svoj obdiv sliepka.